

Αντικειμενικά τώ ρα. Αν ψάχνουμε να βρούμε τις αιτίες που ο τόπος δεν ορίζει πια την τύχη του, πόσες και ποιες θα βρίσκαμε; Για να ορίσουμε το χρονικό πλαίσιο και να μην γυρίζουμε πίσω στον Καποδίστρια και τους Μαυρομιχάληδες, ας πούμε τα τελευταία 25 χρόνια.

Να βάζαμε π.χ., την απελευθέρωση της τραπεζικής πίστης, ντουέτο με τα παιχνίδια στο Χ.Α.Α.;

Να προσθέταμε το μαγείρεμα της σύγκλισης και το το όραμα του ενιαίου νομίσματος;

Και αφού το σιάξαμε το μενού να σερβίραμε ως επιδόρπιο την ανάθεση των 28ων θερινών Ολυμπιακών αγώνων;

Αθήνα 2004, για όσους το λησμόνησαν.

Αυτό το τελευταίο θέμα, κλήρωσε μέρα Παρασκευή πέντε Σεπτεμβρίου του '97. Είκοσι χρόνια νωρίτερα. Την στιγμή ακριβώς, που ο πρώην φαλαγγίτης Αθάνατος Juan Antonio Samaranch, πρόεδρος των υπόλοιπων Αθανάτων της Δ.Ο.Ε, ξεστόμισε στο Palais de Beaulieu της Λωζάνης, με τα ισπανόφωνα αγγλικά του τη λέξη: Athens.

Τότε που σύμπασα η Ελληνική αποστολή πετάχτηκε και χοροπήδαγε της κυρίας my greek drama, πρωτοστατούσης. Τότε που όσες κριτικές φωνές ακουστήκαν, αντιμετωπίστηκαν περίπου ως προδοτικές.

Αλλά, αν μια ισχυρή οικονομία και ένα οργανωμένο κράτος όπως ο Καναδάς, χρειάστηκε δεκαετίες να ξεπληρώσει τα χρέη από τους απείρως πιο οικονομικούς 21ους αγώνες που διοργάνωσε το '76, τότε οι πιθανότητες για να διοργανώσει οικονομικά νοικοκυρεμένους αγώνες η Ελλάδα τον 21ο αιώνα, με ότι χαοτικό είχε προηγηθεί, ήταν στο μηδέν. Όπερ και εγένετο.

Καναδάς και Ελλάς είχαν ένα κοινό σημείο. Οι αγώνες του Καναδά έγιναν μετά τη σφαγή του Μονάχου και απαιτήθηκαν αρκετά επιπλέον για την ασφάλεια. Το ποσόν για το συγκεκριμένο σκοπό, λέγεται ότι ήταν 100 (εκατό) εκατομμύρια δολάρια. Οι αγώνες στην

Αθήνα έγιναν μετά την επίθεση στους διδymους πύργους και το ποσόν που ξοδεύτηκε για την ασφάλεια εκτοξεύθηκε σε άγνωστα επίπεδα.

Και ναι μεν οι αγώνες της Αθήνας οργανωτικά κινήθηκαν σε υψηλά επίπεδα, αλλά οι υπερβάσεις στους προϋπολογισμούς άγγιξαν το αστρονομικό ποσοστό του επιπέδου χιλιάδων επί τοις εκατό. Κλασσικό παράδειγμα το Ολυμπιακό στάδιο της Αθήνας. Από τα 3,9 (τρία κόμμα εννέα) εκατομμύρια ευρώ, έφθασε στα σκάρτα 400 (τετρακόσια).

Το Αμερικάνικο περιοδικό Forbes με μότο το «The Capitalist Tool» (Το καπιταλιστικό εργαλείο), που μόνο ως αριστερών αποκλίσεων δεν μπορεί να χαρακτηριστεί, επτά χρόνια μετά την έναρξη των αγώνων, δηλαδή τον Αύγουστο του '11, δημοσίευσε ρεπορτάζ, σύμφωνα με το οποίο, το κόστος των Ολυμπιακών αγώνων της Αθήνας ανήλθε στο ποσόν των 10, 5 δισ. €, τέσσερις φορές ακριβότερο από τους αμέσως προηγούμενους, στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας, ενώ η αποτίμηση από την Ελληνική πλευρά είναι ένα νούμερο που συνεχώς μεταβάλλεται.

Η Ελληνική τραγωδία των Αγώνων της Αθήνας συνίστατο στο τεράστιο χρέος που φορτώθηκαν οι Έλληνες μετά τους αγώνες», αναφέρει το ρεπορτάζ, ερευνώντας ταυτόχρονα και τους λόγους του υπερβολικού κόστους:

«Με δεδομένο ότι ήταν οι πρώτοι αγώνες μετά την 11η Σεπτεμβρίου του 2001, το κόστος για την ασφάλεια οδήγησαν τις δαπάνες σε εκρηκτική άνοδο. Ως αποτέλεσμα, το εθνικό έλλειμμα ανήλθε στο 5,3 % του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος, ποσοστό που ήταν σχεδόν διπλάσιο από το όριο (3%) που ήταν επιτρεπτό από την Ε.Ε. Το δε συνολικό χρέος ανήλθε στο 112% του Α.Ε.Π. επιβαρύνοντας κατά 50.000 € το κάθε νοικοκυριό.»

Ήταν δε τέτοια η χαρά των προσώπων που έφεραν σε πέρας το μεγάλο αυτό έργο, ώστε όταν ολοκληρώθηκαν οι αγώνες, συγκεντρώθηκαν όλοι στο σπιτικό της κυρίας my Greek drama, στα ορεινά της Φιλοθέης, όπου εκτόξευσαν πυροτεχνήματα, έπιασε το παρακείμενο άλσος φωτιά και αναγκάστηκε ο πρωθυπουργεύων να αποχωρήσει. Αργότερα, κουράστηκε κι' αυτός, έχασε την μαχητικότητα που με τόση ορμή είχε αναπτύξει μεταξύ κερμπάπ και πιτόγυρων στου Μπαϊρακτάρη, τότε που ανέλαβε την πρωθυπουργία, και την άφησε στην τύχη της.

Τα θυμήθηκα όλα τούτα με την επέτειο της ανάθεσης, 20 χρόνια αργότερα. Είκοσι χρόνια που άλλαξαν την Ελλάδα, περισσότερο από ποτέ. Επί τα βελτίω για τους ξένους και τους συμπορευόμενους, επί τα χείρω για τους περισσότερους ιθαγενείς. Επαληθεύεται έτσι το απόφθεγμα του Ηλία Πετρόπουλου: «*Ανέκαθεν ο λαός υφίσταται για να χρησιμοποιείται.*»

Και για να ολοκληρώσουμε με Η.Π. που είχε διαγνώσει την παθογένεια, άριστα με πολύ λιγότερα συμπτώματα μάλιστα, από το '71 με τα «Καλιαρντά» του: «*Οι συμπατριώτες μου*

καθεύδουν όταν η χώρα δημοπρατείται»